

[Lysholt Hansen.]

område lades i stikken. Lad mig bare, for at sige det helt konkert, nævne, at fra 1965-66 til det finanslovsforslag, vi nu behandler, er der en stigning i bevillingerne på 44 mill. kr. i løbende pengeværdi eller med ca. 40 pct. på disse to år. Derfor er der for mig at se ikke anledning til at trække dette område ud, i hvert fald ikke uden et meget dybtgående og velberegnet grundlag — hvad hr. Niels Westerby ikke har haft — for et sådant forslag. Derfor skal jeg anbefale, at man stemmer imod det, som jeg gerne vil kalde et paradeforslag.

Damsgaard: Efter at finansudvalget i mange og lange møder har gennemgået og drøftet finanslovsforslaget for 1967-68 og haft forhandlinger med de fleste af ministrene, især med finansministeren, er vi nu nået til tredje behandling. De 390 ændringsforslag, der er stillet, er ikke mange i forhold til tidligere. Vi har i tidligere år været oppe på mellem 1.500 og 1.600 ændringsforslag til finanslovsforslaget. Det kan jo tages som et tegn på en bedre budgetlægning inden for staten, og jeg tror også, man er på vej med det, selv om der stadig fremkommer endog meget fæle eksempler på det modsatte. Ministeren er ikke nået frem til det ærlige finanslovsforslag endnu, det, som virkelig tog det hele med og gav folketinget et realistisk billede af de forventede indtægter og udgifter i det kommende finansår.

Det var en af ministerens forgængere i det høje embede, der for nogle år siden proklamerede, at nu kom han med det ærlige finanslovsforslag; det år blev der stillet 1.533 ændringsforslag til finanslovsforslaget; så det var jo ikke så meget bevendt med den proklamerede ærlighed. Der kan ligge en cadeau til den nuværende finansminister deri, at han har kunnet nøjes med 390 ændringsforslag, og finansministeren har som bekendt jo ingeniørligt lovet noget i retning af ærlighed, tværtimod, må man vel sige ud fra ministerens egen for nylig udtrykte opfattelse af sin opgave.

Det hører også med til billedet, at finanslovsforslaget er blevet væsentligt forandret. Man har forandret billedet af finanslovsforslaget helt, efter at ministeren nu har stillet sine 10 ændringsforslag uden for tillægsbetænkningen. Dermed er vi nået op på

400 ændringsforslag, men det er vel at mærke 10 ændringsforslag, som helt afgørende ændrer hele det statsfinansielle grundlag, hvorpå finansudvalget efter ministerens absolute ønske har måttet behandle og vurdere såvel ministerens oprindelige forslag som de foregående 390 ændringsforslag. Også når man ser, at de sidste ti ændringsforslag drejer sig om udgiftsbeløb, der rækker langt ud over de øvrige 390 ændringer, må man sige, at der er et urimeligt misforhold mellem den grundighed og påpasselighed, hvormed finansudvalget har været nødt til at behandle de mange ændringsforslag — og det har vi virkelig gjort, og det gælder for alle partiets repræsentanter i udvalget — og så den måde, hvorpå disse sidste dyre ti ændringsforslag blev til over natmaden. Det, som finansministeren med hele det materiale og den tekniske sagskundskab, han råder over i ministeriet og i det økonomiske sekretariat, og med sin inderligste overbevisning forud fastslog som absolut nødvendigt, var efter én nat helt overflødig. Det kasseoverskud, som for landets ve og vel ikke måtte være under 800 mill. kr. i år, og hvor ministeren havde opstillet fem hundrede eller fire hundrede og nogle og firs mill. kr. for det kommende år som minimum, hvis den økonomiske balance skulle holdes, rakte netop lige bestemt til til lidkøb med hr. Aksel Larsen. Så var det væk.

Det er klart, at kasseoverskuddet og den dertil knyttede finanspolitik må tilpasses de skiftende økonomiske situationer, og venstre har vel oftere haft grund til at bebrejde regeringen for megen stivindethed på dette punkt, også fordi kasseoverskuddet kun er et sluttal, som må bedømmes nok så meget ud fra den sammensætning og det niveau af indtægts- og udgiftsposter, hvorfra det fremkommer. Selv om finansministeren åbenbart ikke kan lide det, så spiller det nu alligevel en rolle, at det tilbageværende kasseoverskud i forslaget på 166 mill. kr. kun fremkommer ved, at man indregner en formueflytning på 167 mill. kr. fra arbejdsløsheds-kasserne til statskassen. Det fremgår helt klart, at det er det, der er sket, af den taloversigt, finansministeren har meddelt folketinget. Der er meget, der taler for denne formueflytning, men at tillægge den nogen som helst betydning for den samlede efterspørgsel vil være helt meningsløst,